

DEATH VALLEY – ÚDOLÍ SMRTI

pátek 19. září 2008

Z falešného Las Vegas jsme si to namířili k nejnižže položenému místu na západní polokouli – k Death Valley neboli Údolí smrti. Jestliže jsme psali, že je v Las Vegas příšerné horko, pak nevím co napsat teď. Údolí smrti je největším národním parkem USA. Částečně je v poušti (Mojave Desert a Armagosa Desert) a částečně je sevřeno hradbou pohoří Panamint a Armagosa Range.

Jsou to právě hory, které zde brání cirkulaci vzduchu a činí z této kotliny peklo na zemi. V roce 1913 zde byla naměřena rekordní teplota 57 stupňů ve stínu.

Poprvé jsme údolí smrti spatřili z vyhlídky Zabriskie Point. Vystoupili jsme z auta a doslova nás opařil žhavý vítr. Pekli jsme se zaživa a zírali na tu měsíční krajinu pod námi. A to jsme ještě nebyli dole...

Území, ke kterému jsme se vydali z návštěvnického střediska je v průvodcích označeno jako nejnižže položené golfové hřiště na zemi.

Když jsme přijeli na místo, byla všude kolem nás rozoraná země, která vypadala jako bahnitě pole rozdupané od krav.

Při bližším ohledání jsme zjistili, že celý povrch zde tvoří kamení pokryté úplně ztvrdlou krustou soli (opět jsem ochutnala ☺, abych měla stoprocentní jistotu)

A jsme tady – nejnižší položené místo na západní polokouli, slané jezírko Badwater na jihu rezervace. Na skále, 86 metrů nad našimi hlavami vidíme značku *sea level* (hladina moře). Četli jsme, že voda v jezírku

je tak slaná, že v ní žijí pouze unikátní bakterie a roste plankton. Myslela jsem, že když tam strčím ruku, vytáhnu pouze kosti, ale nic takového. Voda byla překvapivě studená (to byl ale asi jenom pocit v tom příšerně horkém vzduchu) a chuťově mi připadala jako normální mořská ☺.

Je tu fakt neskutečné vedro. Tipujeme, kolik metrů bychom se dokázali plazit, kdyby nás tu někdo vyhodil z auta...

V Údolí smrti žije nečekaně velké množství druhů zvířat. Toto jsou jedni z nich – kojoti.

Solné pláně v údolí smrti. Tato fotka nás málem stála dveře od auta. Kousek od jezírka Badwater jsem pootevřela dveře a doslova mi je vyrval z ruky neskutečně silný horký vítr. Škoda, že jsme při fyzice nedávali pozor – věděli bychom, proč se tu tvoří...

Vítr vyčaroval krásné písečné duny.

Ale taky tak strašně rozfoukával rozpálenou sůl před námi, že jsme se báli písečné bouře.

Tak v těchto místech se asi natáčel remake hororu Hory mají oči. I ta opuštěná důlní městečka se tu podle ukazatelů a našeho průvodce nacházela. Dost hrůza tudy jet několik hodin ve stmívajícím se podvečeru a nepotkat ani auto... Za každým kopečkem jsme vyhlíželi zmutované lidi s dalekohledy ☺.

